

Ίβάν...

— Ήρθα εδώ, 'Ελένη, της απάντησε ο Ίβάν, γιατί ο πατέρας σου γνώρισε τον δικό μου και υπέφερε μαζί του. Μου φαίνεται πως είμαστε λίγο αδέρφια, ύστερ' απ' αυτά που μου διηγήθηκες στο σπίτι του φτωχού Σεργίου.

— Ναί... είμαστε σαν αδέρφια. Έτσι είνε. Κι' εγώ σ' αγαπώ σαν αδελφή σου, Ίβάν Αντρέγιεβιτς!

— Σε ζητεύω, μη μ' αποκαλής πειά 'τσι. Ο Ίβάν Αντρέγιεβιτς πέθανε! Πρέπει να μου βρήτε έν' άλλο όνομα. Ένα όνομα, με το οποίο δνειροπολώ ν' αρχίσω μια καινούργια ζωή... μια ζωή που δεν θά 'χη καμιά σχέση με τον εφιάλτη του παρελθόντος. Αλήθεια, τί όνομα να διαλέξουμε... Άς πάρουμε ένα τυχαίο όνομα: Πέτρος Θεοδώροβιτς, παραδείγματος χάριν.

— Ά! επιμένετε σ' αυτό το όνομα! είτε ή 'Ελένη με φωνή ξεροί. Αυτή τη φορά κοκκίνισε ο Ίβάν, γιατί θυμήθηκε ότι αυτό το όνομα είχε παρουσιαστεί στην αγαπημένη του Πρίσκα.

— Άκουσε, 'Ελένη, της είπε. Θά σου τὰ πω όλα... Όλα... Δεν πρέπει πειά να σου κρύφω τίποτε. Δεν πρέπει να υπάρχουν ψευδαιματά μεταξύ μας. Ήρθα εδώ για να με κρύψης, 'Ελένη, μη ήρθα για να κάπ άλλο ακόμα. Πριν εξαφανιστώ πάντα, επιθυλώ ν' αποχωρηθώ κάποιον πρόσωπο... ένα πρόσωπο που τ' αγαπάω... και να αβαίνεις;

— Ναί, ναί!... απάντησε με λαχνασιμένη φωνή ή νέα.
— Είν' ένας άγγελος, 'Ελένη, εξακολούθησε ο Ίβάν. Είνε μια νέα κόρη που την αγαπάω από τον περασμένο χρόνο...

— Ά!...
— Η σχέση μου μαζί της έχουν περιοριστεί μονάχα σέ λόγια, σέ μάτια λόγια, μα αγαπούμαστε... αυτό είνε βέβαιο!...

— Ά!...
— Με ξέρει με το όνομα Πέτρος Θεοδώροβιτς. Μα ο Σέργιος πρέπει να σου 'χη μιλήσει γι' αυτή την ιστορία. Δεν τού είνε να την κρατήση μυστική από σένα...

— Ναί, Ίβάν... συγκόμην... Πέτρε Θεοδώροβιτς ήθελα να πω. Ο Σέργιος μωδ μίλησε και θέγω την έρωτική σου ιστορία... Είνε συγκινητική—ώμιολόγησε ή 'Ελένη με φωνή σιωπητή, νοιώθοντας χίλιους θανάτους μέσα στην ψυχή της.

— Ουπόν, εξακολούθησε ο Ίβάν, θέλω να πτε άμέσως σ' αυτό το πρόσωπο για να σου πτε ότι θά φύγω για πάντα απ' την Πετρούπολι κ' ότι θά ήμουν δυστυχισμένος άν την αποχωρήσωμα από της αναχωρησέως μου... Νά της πτε ότι άπαιτώ να ρθη να με ιδη, γιατί μπορεί να σου φέρη δυσκολίες. Κατάλαβε καλά, 'Ελένη;

— Ναί, ναί, φίλε μου, και σου είμαι ευγνώμων γιατί αναθέτεις σέ μένα μια άποστολή τόσο λεπτή.

— Ω! δεν είνε μόνο λεπτή, αλλά και πολύ σημαντική. Δεν πρόκειται μονάχα να ρθη να με ιδη, αλλά να την πάρω και να φύγωμα μαζί απ' την Πετρούπολι.

— Ω! έκανε ή 'Ελένη, μη μπορώντας να συγκρατήση πειά τον πόνο. Αυτό που μου ζητάς, είνε σχεδόν αδύνατο και θά με κάνει να χάσω καρδ πολύτιμο. Θά ήθελα να σ' έβλεπα ασφαλισμένο κάποιος.

— Τι μ' ενδιαφέρει ή ασφάλειά μου, άν δεν βρίσκομα μαζί με την Πρίσκα!

Ο μέγας δούξ είπε αυτή τη φράση με τόση δύναμη κ' άτελεισία, ώστε έννοιωσε ένα χροό ν' απλώνεται στην καρδιά της. Δεν απάντησε τίποτε και ο Ίβάν ή μάλλον ο Πέτρος Θεοδώροβιτς εξακολούθησε, ζωηριμένως δλόκληρος απ' το πάθος του:

— Κατάλαβαίνεις, 'Ελένη; Η ζωή μου είνε βάρος χωρίς την αγάπη σας. Ένα χρόνο περιμένο αυτή την αγάπη και θά είνε πεθάνει σίγουρα άποψη, ύστερα από όσα έμαθα και είδα, άν δεν είνε την έλπιδα να γνωρίσω μια μέρα αυτόν τον έρωτα. Μονάχα τόν έρωτα αυτό λογαριάζω.

Άκούγοντας τὰ λόγια αυτά, ή 'Ελένη σηκώθηκε με μια έχθρα, έαφρασι στο πρόσωπό της που για πρώτη φορά την έβλεπε ο Ίβάν.

— Τι έχετε; τη ρώτησε.
— Τιποτε... απάντησε εκείνη. Πηγαίνω στη φίλη σας. 'Επιτρέψατέ μου να ντιθώ...

— Πώς μου τὸ λές αυτό... Δεν μου μιλάς πειά σαν αδελφή... Σε βλέπω θυμωμένη προμερά έναντιόν μου. Τὸ βλέπω αυτό καθαρά, ψυχούλα μου. Πρέπει να μου πης γιατί... Τὸ θέλω... Είμαι πολύ δυστυχισμένος και πρέπει να μ' εὐπλαχυνσθήτε λίγο... Κι' ήμους νοιώθω αυτή τη στιγμή πὸς με μισείτε...

— Νά σὰς μισήσω!... φώναξε ή 'Ελένη. Άκούστε, θά σὰς πὸ τι μ' έκανε να λιπηθώ, άρου το άπαιτείτε, Πέτρο Θεοδώροβιτς.

Τὸ είνε αυτό με τόση σοβαρότητα, ώστε ο Ίβάν περιμένε με άγνια τη συνέχεια τὸν λόγον της.

— Μου είπατε πὸς δλίγον, ότι μονάχα ή Πρίσκα ύπάρχει για σὰς στὸν κόσμο. Κι' ήμους, εγώ νόμιζα, Πέτρο, πὸς ύπήρχε και κάποιος άλλη...

Ο Ίβάν τὰ έχασε...
(Άκολουθεί)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΦΙΛΙΑ

(Του Ζ. ΡΙΣΠΕΝ)

Θυμώμα δυὸ φίλια, δυὸ γλυκά φίλια, τὸνα τὸ πρώτο—πρώτο της αγάτης μου, και τ' άλλο τὸ στερνὸ—στερνὸ της μάνας μου.

Τὸ πρώτο της αγάτης μου με πάγωσε και τὸ στερνὸ της μάνας μου με ζέστανε. Ποτέ μου τόση ζέστη, τόση παγωνιά!

Θυμώμα δυὸ φίλια, δυὸ γλυκά φίλια, τὸ πρώτο της αγάτης μου μὸς διάβηρε και τὸ στερνὸ της μάνας μου μ' ἀτόμεινε.

Πρώτα φίλια αγάτης βρίσκουμε πολλά, στερνὸ φίλι της μάνας ένα μοναχό. Θυμὸμ' ένα φίλια, μόνο ένα φίλι.

Μετὰφρ. Ι. ΠΟΛΕΜΗ

ΒΡΑΛΕΙΑ

(Του WILLEMS KLOOS)

Καθὸς μαζρνά στο χροσούλανο ούρανο, ὡσαν λουλούδι τὸ φεγγάρι ἀνθίζει, ὡσαν λουλούδο μωάνοχοτο χωρὶς καρτὸ που τὰ γλομά τὰ φύλλα του μὸς στ' ἄπειρο σκορπίζει, Έτσι στο πέλο ανάμεσα, θαρρῶ, κάποιος φορά, τὸ πρόσωπό σου τ' ὡμορφο εφάντηεν ἔμτρος μου, κ' ύστερα πέρασε κ' εσθύστηκεν ἀργά, μαζρνά από τὰ μάτια μου, στα βάθη τοῦ ἄλλου (κόσμου).

Ω, σ' αγαπῶ ὡσαν ὄνειρο ὡραίο νυχτερινό, που μοναχά για μια στιγμή, τὸν ὄπνο μου πλανά και ὡλις εῖρη ή χαριγνή γοργοπεταει μαζρνά. Και ὡσαν τὴ ρόδινη αὐγουλα σ' αγαπῶ, και σ' αγαπῶ ὡσαν τὴν ἀγνήν ἀστροφεγγιά, ὡσαν κάθε πράγμα ὡμορφο πὸναι απ' τὴ γῆ μαζρνά...

Μετὰφρ. ΜΑΡ. ΣΙΓΟΥΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΟΥ

(Από τη «Σάτρα»)

Λέγει στο Βούδα τὸ ψηλό και ἴσο κυπαρίσσι: — Γιατί εἶδὸ τὸ χροί σου μοναχό να μ' ἀφήση, να έχω πάντα συντροφιά νεκροῦς λησινομηέ- (νους), ἐνὸ τοῦ, δροῦς κεί στα βουνά τοῦς ἔχεις φυ- (τεμμένους)

και ἀναπνεῖν και σοικρεῖν τὸν καθαρόν ἀέρα, κ' εγὼ με τὰ σκουλήκια ζω τὴ νύχτα και τὴ μέρα!... Και λέει ο Βούδας στο ψηλό και ἴσο κυπαρίσσι: — Στους δύστιχους μας τοῦς νεκροῦς σιὰ ποῦς θά σοκρίση; Σε τίνος δέντρον τὰ κλαδιὰ βραχὸ πουλι θά ψάλη για τ' ὄρανο που ἔχασε της μάνας τὴν ἀγάλη; Ο δροῦς τὰ χάνει τὰ κλαδιὰ ὡσαν βαρινομιωνάζει, και τοῦ πλατάνου τὸν κορμό τ' ἀστροελέκη σπάζει. Μα ἐσὺ στὸν ἄγριο βορρῆ καθόλου δεν λυγίζεις, παρὰ θεριεύεις πάντοτε και πάντα πρασινίζεις... Έτσι εἶπε ο Βούδας κ' ἔγειρε σιγὰ τὸ κυπαρίσσι πάνω στους δύστιχους νεκροῦς τὸν ἴσιο να σοκρίση.

Ο ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

(Από τη «Μαχαβαράτας»)

Δυὸ πηχες ἔντερο βοδιού στὸν ήλιο ἄν ξεραίνεις, για λύρα μια καλή χορδή μπορείς εὐθὺς να κήνης. Μα ὡσαν ἀκούς καμιά φορά τὴ μαγική φωνή της, τὰ περασμένα τὰ ξεχνάς και τὴν καταγωγή της. Κι' ο εὐεργέτης που σοκορπά για τοῦς φτωχοῦς ἀσῆμ ήταν κ' ἐκεῖνος ταπεινός, καμιά δεν εἶχε φήμη. Κι' ὡπως ο ήλιος ξεραίνει τὸ ἔντερο δυὸ χροῖνα ἔτσι κ' αὐτὸν ξεραναν οἱ πάγοι και τὰ χιόνια. Τῆς λύρας ἔγινε χορδή τὸ ἔντερο με κόπον,

ὡπως προστάτης ο φτωχὸς ἄ- (λων φτωχῶν ἀνθρώπων.

(Μετὰφράσεις απ' τὸ Ἰνδικό
Τ. Μ. ΤΣΙΧΛΑΚΙ)

